

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2015 r.

sprawy **P. K.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 października 2014 roku,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 15 maja 2014 roku ,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,

3. na podstawie § 19, § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zmianami) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. P. prowadzącego Kancelarię Adwokacką kwotę 738,00 zł, w tym 23 % podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonej w postępowaniu kasacyjnym, za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 15 maja 2014 r., uznał P. K. winnym trzech występków z art. 280 § 1 k.k. wymierzając za to karę łączną 3 lat i sześciu

miesiący pozbawienia wolności. Apelację od tego rozstrzygnięcia wniósł obrońca skazanego, a po jej rozpoznaniu wyrokiem z dnia 22 października 2014 r., Sąd Apelacyjny II Wydział Karny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w zakresie dotyczącym P.K.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc rażące naruszenie prawa karnego materialnego procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 18 § 1 k.k., poprzez niezasadne przyjęcie do zachowania skazanego P. K. konstrukcji współsprawstwa, w sytuacji gdy prawidłowa analiza utrwalonego materiału dowodowego wskazuje, iż prawidłowo nie powinna ona mieć zastosowania do zachowania tego skazanego;

2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegające na całkowicie bezkrytycznym zaakceptowaniu i powieleniu wadliwej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, która dokonana została z przekroczeniem zasad swobodnej oceny dowodów, w szczególności objawiające się w:

a) „pełnej akceptacji błędnej subsumcji materiału dowodowego polecającego przez przypisanie skazanemu P. K. współsprawstwa 14 grudnia 2013 r. rozboju z art. 280 § 1 k.k. na osobie R. W., w sytuacji gdy skazany ten nie brał udziału w rozboju - będąc jedynie biernym obserwatorem”;

b) pełnej akceptacji sprzecznych (ustaleń) i wadliwą interpretację zachowania skazanego P. K. w trakcie zajęć z dnia 12-14 grudnia 2013 r., polegającą na przypisaniu mu współsprawstwa w dokonaniu czynów zabronionych z D. L., w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających powyższą tezę;

c) pełnej akceptacji błędnego rozumowania, iż skoro P. wiedział o posiadaniu znacznej kwoty pieniędzy przez pokrzywdzonego S. K., to tym samym automatycznie planował wspólnie z D. L. dokonanie na nim rozboju i to z użyciem niebezpiecznego narzędzia;

d) uznaniu wyjaśnień skazanego P.K. za sprzeczne z konsekwentnymi zeznaniami świadków [...] oraz wyjaśnieniami D. L., w sytuacji gdy w/w świadkowie wraz ze skazanym D. L. zaprzeczają, aby P. K. groził i żądał wydania pieniędzy od pokrzywdzonych, jednocześnie wyżej wymienieni bezpośrednio wskazują na osobę

D. L. jako inicjatora i samodzielnego wykonawcę przypisanych mu czynów;

e) odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom P. K., który konsekwentnie utrzymywał, że obejmował jedynie chęć uzyskania alkoholu od pokrzywdzonych (prośba wobec sprzedawczyni lub wspólnego biesiadowania pokrzywdzonym S. K.) co znajduje uzasadnienie w zeznaniach świadków i pozostałego współoskarżonego, i w związku z tym nie może ponosić ujemnych konsekwencji prawnych za eksces D. L.;

f) odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonego D. L. i zeznaniom świadków co do braku użycia noża, zastosowania przemocy lub groźby jej użycia przez P. K. na miejscu obu zdarzeń, w sytuacji gdy wyjaśnienia te i zeznania świadków należy uznać za spójne i korespondujące ze sobą w tym zakresie;

3) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k., poprzez zobowiązanie P. K. do naprawienia szkody jakiej nie uczynił, pomimo, iż nie uzyskał z zarzucanych mu przestępstw jakiegokolwiek korzyści.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie uchylenie wyroków obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zacząć należy od stwierdzenia, że pierwszy zarzut kasacji nie odnosi się do wad postępowania odwoławczego, lecz dotyczy postępowania Sądu Okręgowego. Zarzut dotyczący zasadności przyjęcia współsprawstwa P. K. był przedmiotem apelacji i został poprawnie rozważony na s. 15-16 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego. Rozważania Sądu Apelacyjnego dotyczące tego zarzutu są dostatecznie wnikliwe i szczegółowe, wsparte argumentacją odnoszącą się do realiów sprawy, a nade wszystko trafne. Skarżącemu wypada przypomnieć, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień,

które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń.

Zarzuty ujęte w pkt 2 kasacji również okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym. Zarzuty te dotyczyły poprawności kontroli odwoławczej sprawowanej w przedmiotowej sprawie przez Sąd Apelacyjny, a w szczególności kontroli w zakresie oceny dowodów i ustaleń faktycznych co do udziału P. K. w przypisanych mu czynach. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zarzuty te zostały poddane poprawnej kontroli odwoławczej przez Sąd Apelacyjny. I tak, na s. 13-14 uzasadnienia SA wskazuje argumenty, dla których trafne było przypisanie temu skazanemu współsprawstwa czynu z pkt I i II wyroku SO (na szkodę S. K.), zaś na s. 15 rozważa poprawność przypisania współsprawstwa czynu opisanego w pkt III wyroku (na szkodę R. W.). Stanowisko Sądu Apelacyjnego tam wyrażone jest w pełni zgodne z poglądami na instytucję współsprawstwa przyjętymi w orzecznictwie sądowym. Nawet jeśli P. K. nie stosował przemocy wobec pokrzywdzonych, to sama jego bierna aprobata dla działań D. L. w zestawieniu z kierowanymi przez tego pierwszego do pokrzywdzonych żądaniem wydania czy to pieniędzy (czyn z pkt II), czy to alkoholu (czyn z pkt III), nie pozostawiają wątpliwości, że sprawców łączył wspólny, wynikający z porozumienia, zamiar popełnienia rozboju. Z tych powodów rozważania Sądu Apelacyjnego należy uznać za w pełni trafne, co czyni wskazane w pkt 2 kasacji zarzuty naruszenia art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. oczywiście bezzasadnymi.

Oczywiście bezzasadny jest też zarzut z pkt 3 kasacji, podważający trafność zastosowania art. 46 k.k. ze względu na to, że skazany nie odniósł korzyści z popełnianych przestępstw. Sąd Najwyższy pragnie przypomnieć, że środek karny z art. 46 k.k. polega na obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody i nie jest zależny od odniesienia przez sprawcę jakiegokolwiek korzyści na skutek popełnionego przestępstwa.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

